

GÖTREK, SARA CHARLOTTA

Den lycklige tand-doktorn eller Jag har lärt min konst i Hamburg, af Quintinus. Swenskt original. =Anon.= Stockholm. Tryckt i Wennlundska boktryckeriet. 1825. (Stockholm, 1825. Tryckt i Wennlundska bo

(Wennlund
1825

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

GÖTREK, S. C. of Tidstöm

Par. au
S.

(B)

1700-1829

1829

Särtr. ur: Braze. Vittas Loh
skrift. Ark 8, 9, 12, 18.

GÖTREK, S. Ch.

Roman.
8v.
(Br.)
1700-1829

Den Lycklige Land: Doktorn

eller

Jag har lärt min Konst

i Hamburg,

af

Quintinus.

—
Swenskt Original.
—

SELDEN.

Tryckt i Wenzlundska Boktryckeriet.

1825.

Göttingen, Sara Charlotta / Tidstämman

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

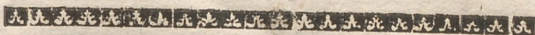
1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Den lycklige Land=Doktorn
eller

Jag har lärt min konst i Hamburg.

(Svenskt Original.)

Sommaren 18** ankom Major von S. från
Finland och bosatte sig i en af Sveriges sö-
dra provinser, i sällskap med en älsfvård hu-
stru och en fyraårig dotter, född af hans för-
ra ömt saknade maka, hwars swaga hälsa
ej kunnat uthärda de beständiga faror hwari
hennes älskade mans lif hwäfwade under kri-
gets bullersamma hwälfningar, då hennes fä-
dernesland intogs af Ryßlands beherrskare.
Hon hade redan varit ödd ett år, då Major-
ren bland de utwärlade swenska fångarne
ankom till Åbo för att med de sina öfwer-
flytta till sitt fädernesland Sverige. Hon
led ousägligt att wid sin ankomst endast träffa
gråtande släktingar och sin lilla späda mo-
derlösa Clara. En frände till den aflids-
na och dotter till en af de rikaste posefios

uater i landet. Julia R., som redan fyllt sina 30 år, men som med alla de talanger, hvilka göra hvardagslifvet så angenämt, ägnat både sin ungdom och medelålder till wälgörande och busliga dygder, hade tagit den lilla wärmlösa Clara under sin wård, hwilket äfwen det intagande barnet med den ämaste tillgifwenhet belönte. Denna Julia intog genom sina utmärkta egenfäpner, sitt utseende och sin anspråkslösa hjertlighet Majorens hjerta. Äfwen Clara war en ganfka krafzig Talisman för att werka en ämsesidig tillgifwenhet, och innan Majorens afresa från Finland war han gift med det rikaste och kanske förnuftigaste fruntimmer i orten. Föjderna af krigets beswårigheter, blesyrer, samt harmen äfwer Fäberneslandets motgångar werkade krafstigt på Major v. L:s hälsa, och just då han bberjat sin hwila i fridens och kärlekens armar, stes han från de sina af den härjaren, som aldrig bewekes af saknadsens eller ämhetens tårar. Den förkrossade enkan swor ej att aldrig äga någon annan make, men hon beslödt det och hon war en qwinna, som kunde hålla hwad hon besluttit.

Clara war förut hennes älspling, nu blef hon det i ännu högre grad. Hon ansåg henne såsom ett dyrbart arf efter sin ömt saknade man, såsom hans afbild och hans minnes tolt, och säkert har aldrig någon ömmare styfemor gifwits än Claras mamma. Tid efter annan försälde Fru von S. sina i Finland warande fastigheter, och inköpte derföre Swenska egendomar, som är isfrån år så fördfade sig, att hon inom 10 a 12 år ansågs för en af de förmodnaste på sin ort. En Majorens bror, som war i sin medelålder då fru v. S. blef enka, erbjöd henne ett år derefter sin hand; men hon försäkrade honom, att ehuru han ägde alla anspråk på hennes tillgifwenhet, så wäl genom släktkapens som genom wänskapens band, kunde hon blott lefwa för den astidnes minne och för Clara, den stätt han lemnat henne, för hwilken hon wille uppoffra allt. Fredrik von S. högaktade för mycket sin swägerfrå för att betwisla hennes uppriktighet: han war en af de sällsynta friare, som, sedan de fått forgen, underhålla en trogen wänskap med sina herrskarinor; han kände att då man en gång älskas

de detta fruntimmer måste man alltid högsakta henne.

Följden häraf war den att Brukspatron Fredrik von S. förblef ogift och hade under hela sin lifstid en oinfränkt wördnad och ett samnt förtroende till sin swägerka. Som hans egendom blott war några mil ifrån hennes, meddelade man hwarandra alltid sina husliga förhållanden och lefde som trogna släktingar i råd och dåd. I denna trofasthetens och de husliga dygdernas skola uppvärte Clara till femton års ålder, blomstrande och stön som rosen. Hennes fina och wäl proportionerade wårt, det leende och rödblommiga ansigtet, den runda och snöhwita halsen och de blonda rika flätorna, hwilka liknade en gloria omgäfwit hennes hwita och fina panna, föllo genast i ögonen, innan man hade tid att beundra den wänliga blicken ur de stöna blå ögonen och den lilla stålaktiga trubbnäsan, de söta och rosenröda läpparna, och två rader regelbundet stöna tänder som prunkade af den hwitaste emalj, samt de små kärleksgroparne som Clara bar i haka och

finder, och som med ett outhägligt behag hade den wänliga ofkuld, hwarmed hela detta ansigte war öfvergiutit och hwilken liksom inbjöd hwarje ädelt hjerta att hylla henne.

Hennes lätta gång och den hwita drägt hon alltid bar gaf henne utseende af något öfvernaturligt skönt, då hon, upplåstrad på ett berg, hålsade sin gyllene wän solen i dess uppgång, eller med släktens hastighet syntes swäfwa mellan de mörkgröna gran- och tallträden, och ingen som då såg Clara, undrade på att hwarje yngling i trakten kallade henne den sedna fröken. Wid sitt nionde år erhöll Clara en gammal wördnadsward guvernant, som utom några få narraktigheter, öföfsjaktiga från gamla jungfruståndet, ägde åtskillige talanger och ett godt hjertas egenfäp, dem hon meddelade sin elev. Efter hennes död hade Clara endast under sin goda mors handledning öfwat sig i de yrken, som tillhörde hennes kön. Men för att göra Clara bättre känd af våra läsare, wilja wi här anföra hennes bref eller dagbok, som hon från Stockholm tillsände en sin barndomswän Sophie D.,

3
som med sina föräldrar flyttat till en annan
provins, och som med henne underhöll en
vänkaplig brefvärling.

”Tro icke, min goda älskade Sophie, att din
biljett i farbror Fredriks bref är orsaken dertill
att jag nu först bryter tystnaden, sedan mitt
hittkomst till Stockholm. Nej, goda du, mitt
hjerter och minnet af mitt löfte ropar beständigt
dig att jag måste skrifa till Sophie, fastän din
Clara ännu icke kan berätta dig ett enda
ord om sin trefnad, sina framsteg eller nöjen.
Genom faster Lovisa och din visite här som
barn wet du om hvar hufvudstaden långt
mera än jag, ty fastän jag nu varit här fulla
två veckor kan jag ändå ej berätta dig nå-
got förnödande hvarken om stadens märkvär-
digheter eller om något som passerar utom
mina dagliga omgifningar. Det är således af
en ganska trivial sak jag kan lemna dig kopior,
och de blifwa, sanningen att säga, endast
karrikaturer, ännu sämre än dem salig pappa
prydde vårt lusthus med. Du wet af de
ord jag sade dig wid mitt korta besök hos
dig i förbifarten, huru skynsamt det blef be-
stutit att jag skulle komma till Stockholm i

pension. Jag will nu vara fullständigare
 och äfwen gifwa dig ett begrepp om mitt när-
 warande läge. Farbror Fredrik, som kallades till
 hufwudstaden såsom Bankofullmäktig för
 sin ort, kom till oss på Söndagseftermidda-
 gen för att taga afsked af mamma. Hon
 hade twänne postdagar förut och nu i dag
 den tredje läst uti Tidningen en annons af
 följande innehåll: "Ett bättre aftningswärdt
 fruntimmer, hwilket ägnat sig till unga da-
 mers bildning, och som här i staden arrange-
 rat en pensions-inrättning, hwilken wunnit ut-
 märkt bifall, äger för det wärwarande nä-
 gra plattser lediga. De unga fruntimmer,
 som behaga begagna sig härutaf, få lära
 allt hwad till en bättre uppfostran hörer:
 musik och språk, broderier och ritning, och
 hos henne talas endast fransyska. Adress
 erhålles på Dagligt Allehanda-Kontoret."
 Detta klingade så wacker i mammas öron
 och hon öfwerflyttade på ett så behändigt
 sätt resonansen deraf i farbrors, att det ef-
 ter twänne timmars samtal blef beslutit att
 farbror skulle för min skull uppsjuta sin re-
 sa till nästa fredag, och jag följa honom,
 såsom den bästa ledsagare, min förmyndare

och slågtinge, för att aflemnas i den ofwän-
nämnde pensionen i Stockholm, der jag skul-
le stanna ett år, för att ibland de unga da-
merna erhålla ett mönster för min bildning,
för att lära mig tala fransyska språket, som
du wet jag endast läser, och framför allt
musik och hwad mera jag kunde profitera
utaf de utlofwade bråljanta talangerne.

Mitt afsked från mamma och de hemma-
warande kostade mig många tårar. Farbrors
faderliga wänlighet lugnade mig och snart, af-
wensom jag ansåg för min pligt, att icke
med ett alltför mulet lynne göra mitt säll-
skap för honom tröttande. Han biföll och med
nöje min önskan att wid förbisarten omfam-
na dig wid H.

Angående min resa har jag stort ingen-
ting mer att berätta dig, än det att jag ett
par gånger blef skrämmd af istadiga skjutshå-
star och en gång wid förbitagandet af en
båtsmansmarche wid Rålmorden, der man
alltid sagt mig skulle vara röfware. Wår
färd gick för öfrigt ganska lyckligt och un-
der en tåmmeligen draglig höstwäderlek, äns

Da till Horns tull, dit wi anlände Tordags-
 aftenen. Den trötande genomfarten af den
 ofantligt långa gatan, de dunkla flämtande
 lyctorna, de rysliga utropen af brandwak-
 terna, swordomar och skrik från gränderna,
 allt detta satte mig i ett lynne af skräm-
 sel och ledsnad, som gjorde att jag gan-
 sakt saknade mitt lugna hem. Det war
 sedan långt lidit på aftenen, således war
 icke att tänka på annat än att med farbror
 logera på närmaste wårds hus, som war
 beläget i sjelfwa staden. Wi fördes två
 trappor upp i ett högt och dystert hus.
 Det föreföll mig besynnerligt att
 farbrors betjent kallade ett högt
 fint och mycket garneradt fruntimmer
 för jungfru Annette. Mig tycktes det
 som hans bemötande på intet vis öf-
 swerensstämde med det hwarpå
 hennes utseende gjorde anspråk.
 Hon bar in ljus och frågade hwad
 wi befälde. Jag för min del hade
 icke hjerta att befälla henne något,
 och då jag jemförde min klädsel
 med hennes, undrade jag ej på,
 att hon, sedan jag afslagt min
 shawl och kapp, besådde mig från
 hufwud till fötterna med en
 medlidssam mine. Jag war
 ganska trött efter resans
 beswårigheter,

somnade snart och skulle säkert ej waknat
 för än middagen derpå, om ej det ofantliga
 bullret af körande, hwarwid mitt öra war
 owandt, hade wäckt mig. Jag började nu
 min toilette, och farbror inkom straxt derpå
 för att gifwa mig sina kloka och faderliga
 råd huru jag borde ficksa mig för att winna
 min nya beskyddarinnas ynnest. Farbror
 gick för att erhålla adrefsen till pensio-
 nen, samt att taga en hyrwagn för att fö-
 ra mig dit, emedan hans affärer ej tillå-
 to honom dröja med mitt öfwerlemnande.
 Det war nästan middag då wi satte oss i
 wagnen och snart hade wi passerat staden,
 flottet och nya bron, hwars åsyn på det
 högsta intog mig. Gående och åkande, militä-
 rer och granna damer, utgjorde en brotig taf-
 la, som på ett behagligt sätt realiserade de fö-
 reställningar jag gjort mig om hufwudsta-
 den. Guvernanten bodde något långt upp på
 norrmalm: wi träffade henne genast och Far-
 bror presenterade mig för henne, sade henne
 att wi rest långt och de orsaker som föranlåto
 honom att genast dnsta en plats för mig,
 berömde mig mycket, och sade att han hops-
 pades att mansfäll skulle bemöta mig som en

mor, efter jag haft den olyckan att förlora både far och mor: att jag ägde en god styvmor, som på det högsta älskade mig, och hwilken jag alltid borde göra räkning för mina gerningar; att jag war hennes enda arfwinge och att ingenting borde sparas för min uppfostran, som ifrån waggan blifwit ombesörjd med den största noggranhet. Wid detta tal bärjade jag att gråta, aldrig förr hade jag så innerligen som nu känt de stora förbindelser jag stod uti hos mamma och farbror. Guvernanten Mamsell N., utan att swara på detta tal, wände sig till mig sågande: "Gråt intet hon, ma chere lilla! wi ha ännu djurgårdsspektaklerna och det är blott en kort promenad dit, och wilja wi åka dit, så participera alla åtta helpensionärerna om kostnaden. Hon skall minsann ha rätt roligt hos oss. På lördagseftermiddagarna äro wi merendels kostymerade samt på namnsdagar och födelsedagar, som wi alltid sira. Halfpensionärerna äro då också med om kostnaden, och ett par af flickornas bröder spela violin, så att wi dansa rätt ofta." Farbror såg på Mamsell med stora ögon, men han lifsom jag swarade icke ett ord.

Mamsell N. talte så fort och stöt hvarje mening med ett stratt, som gjorde att wi landtboar mera fästade öf wid klangen än wid innehållet af hwad hon talte. Snart gjorde jag den obehagliga upptäckten att Mamsell war döf, ty då farbror sade henne ätfilliga saker angående mig, och de kontanter han ämnade lemna för min räkning, m. m. erhöillo wi intet swar, utan i det stället ett fånigt stratt, åtföljdt af en för öf obegripelig mimik; och wi skulle ha trott att Mamsell N. alldeles icke hade förstått farbrors mening, om icke i hast en rödgul färg uppflammat i dess ansigte, då farbror uppdrö sin wäl försedda portfölj, för att lemna henne en liten summa penningar för min räkning. Hon utropade då med häftighet: "Qwartalerna betalas alltid förut." Det är också min mening att gbra det, swarade farbror, och som min brorsdotter icke medförer mycket saker, önskar jag att ni för dessa kontanter wille kaffa henne hwad hon kan behöfwa och som passar för hennes ålder och stånd. I glädjen öfwer detta förtroende fick jag ett famntag och en kyß. Farbror rekommenderade sig, tog af mig ett ömt affked, och lofwade

att återkomma den första dag han war ledig från sin befattning, för att föra både Mamsell N. och mig på operan. Då farbror war borta sammandrogs mitt hjerta af be-
dröfwelse; jag war nu på egen hand lemnad i ett hus der jag ingen kände och kunde o-
mbjliggen öfwerwinna den känsla af oro som intog mig då jag inträdde på detta ställe. Jag satte mig ned och räknade bladen på den storrosiga kattunsoffan, och lik barnen i vår by, som bruka plocka bladen af prest-
nackorna, företog jag mig att på kattunsof-
tryckets rosor räkna — roligt, ledsamt, ro-
ligt, ledsamt, hela raden utåt, och ledsamt stod det på det sista bladet, och denna spå-
domsanda sade sant.

Men, min goda Sophie, jag kan ej län-
gre fortsätta min skrifvelse denna gången. Jag ber dig blott wara öfvertygad derom, att din Clara icke är melanfolisk, blott nå-
got misnöjd; du wet att jag ej kan dölja något för dig, hvarföre jag trott mig böra uppriktigt lemna dig del af allt som oroat mig. Mitt nästa bref hoppas jag på intet wis skall ringra den känsla af nöje, som jag alltid så lifligt erfar, då jag tecknar mig
din trogna Clara.

(Fortsättes.)

Stockholm, 1825.
Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet,
Huset No 3, Qvarteret Lammec wid
gamla Kungsholmsbrogatan.

Prenumerationspriset för 30 Ark är 2 R:d. 24 S. B:to.

Den lycklige Land-Doktor
eller

Jag har lärt min konst i Hamburg.

(Fortsättning.)

Claras goda styfmoder, Fru von S., höll sitt löfte att endast lefwa för Clara, men som hon nu wid 45 års ålder icke mera kunde glädja sig af en fullkomligt god helsa, och således icke länge kunde hoppas att få wara hennes ledarinna, ågnade hon mången enslig stund åt planer för sin ålfrade dotters framtid. Nödvändigt fann hon för henne att å en annan sida än den, hwilken landt- lefnadens lugn för henne framställde, åse werlden. Att hon skulle wälja hufvudsta- den för att ge Clara ett riktigare begrepp om densamma, blef alltid resultatet af dessa öf- werläggningar, men sättet här till insåg hon ännu icke fullkomligt. Hennes hjerta sade henne att Clara i framtiden skulle göra en

en make lycklig, och hwem ursäftar ej den moderliga fåfångan att hon önskade för henne ett så lysande parti som möjligt.

På landet äro på sätt och wis tidningsbladen ett orakel, på hwilket man åtminstone tror i den mån deß ämnen intressera. Man öfwerhållar icke en gång med lifgiltighet annonserna. Mången läser deri de kända namnen med samma nöje som sina bekantnas namnchiffer i sin stambok, och näst goda grannar äro inga gäster der så wälkomna som tidningsbladen. Fru von D. läste alltid tidningarne och wid hwar och en annons om pensionsanstalter i Stockholm tänkte hon på möjligheten att kunna få sig så lång tid ifrån sin Clara, som det behöfdes för denna att på ett sådant ställe fullkomna sin uppfostran. Hon war så fullkomligt öfwertygad om sin swägers ömhet för henne, att hon icke kunde emotstå det nöjet, att nu så med honom få henne till den i hennes tanke gansta fördelaktiga pensionen, om hwilken hon nu sednast läst. Hon twingade sig att synas lugn, då Clara tog af-

stod, men efter hennes afresa uttogo de moderliga känslorna sin rätt: allt påminde henne om sitt hjertas älsling, all hennes glädje war förwandlad till saknad. Af sin sväger hade hon erhållit bref, som icke fullkomligt bidrog att lugna henne. Han hade nemligen deri underrättat henne, att han för sjuklighet ej kunnat lemna sina rum på en hel vecka och att han trodde det Clara ej war fullkomligt wäl belåten med den plats hon erhållit. Clara hade äfwen frifwit, men ej gifwit något annat tillkänna än huru dmt hon saknade sin mamma.

Ett par dagar efter stilsmässan från de älskade wännerna hörde Fru v. D. omkring kl. 12 på natten niddrop från den ej långt ifrån belägna sjön, hwilka upprepades flera gånger. Hon wäckte sin jungfru, gjorde anställt att utsecka sitt folk, och inom en kort stund woro dessa med blott redan i antågande till stället, oaktadt det grusliga hellrågnet. Hopet hade emedlertid till någon del aflagit, och då drängarne hunnit ned till sjön sågo de twänne bepäl-

fåde Herrar och en fjutsbonde, hvilka ihärdigt arbetade att frälssa hästarne och en wagn, wäl pålastad, hvilka hade alldeles fastnat i ett emellan fjön och landswägen warande färr. Genom den nu ankomna hjälpen blef allt sammans snart räddat och man tog wägen direkte till fru v. S. . s. egendom. God och gästfri emottog hon de ankomne resande, på hwilkas klädedrägt och uttal man kunde sluta att de woro utlänningar. Hon emottog dem i salen och försäkrade dem att de i hennes hus ägde att befälla allt hwad de för det närwarande behöfde, samt lät anwisa dem ett par gästtrum.

Följande förmiddag presenterade sig de ankomne resande. Båda röjde i sitt sätt att wara den finaste beleswenhet. Den ena, Ferdinand **, tycktes wara omkring 25 år, med ett något melancholiskt men ädelt utseende. Reinhold *, hans följeslagare, med lika så intagande figur, men ifrån hwars blirrande ögon snillet och qwickheten lyfte, tycktes hysa för sin melancholiska wån den omsorgsfullaste tillgifwenhet. De berättade sitt nattäfwen-tyr för Fru v. S., huru fjutsbonden, förledt

af mörkret, ej märkt huru hästarne afwitit
ifrån stora landsvägen, hvarigenom de su-
teligen kommit till den sumpiga trakten
invid sjön, hwarest hästar och bagage tro-
ligen utan Fru v. D. s. hjälp blifwit
förlorade. Man gratulerade sig emedler-
tid å huse sidor till den lyckliga utgån-
gen af detta äfventyr, och den derigenom
munna angenåma bekantskapen. Ferdinand be-
rättade sig vara Handlande från Sienland
och Reinhold äfven till börden Sinne, men
uppsödd i Lypland, hwarest han innehafte en
wichtig Hofstjenst; men då denna besattning
på intet sätt öfwerensstämde med hans lynne,
hade han derifrån entledigat sig och ättslåde nu
sin wån till deras gemensamma fädernesland,
för att uppsöka en derstädes qwarlemnad sy-
stier. Dessa word de underrättelser, hwilka
fru v. D. om dem erhöill. Hon bad dem
med wänlig gästfrihet att påsera dagen öf-
wer, för att något hwila efter resans beswär-
ligheter, hwilket de med tacksamhet emottogo.

Churu Fru v. D. war beswårad af den
håstigaste tandwårk, bemödade hon sig lit-
wål att wara så förekommande som. möjligt
emot sitt främmande; men den glättige Rein-

hold, som alltid led då han såg någon som
 ej kunde deltaga i hans glada lynne, märkte
 likväl snart den ålskwarda wårdinnans plåga,
 och försäkrade henne att det stod i hans
 förmåga att afhjelpa den. Ni — sade Fru v.
 S. med en sträng blick, och något smådan-
 de — är Ni då Landdoftor. Nej, min nå-
 diga, swarade han wördnadsfullt, men jag
 har tillfälligtwis lärt denna min konst i
 Hamburg af en der den måst ansedda läka-
 re, och om ers Nåd tillåter, skall inom två
 minuter den wärkande tanden wara borta.
 Min Gud, swarade Fru v. S., hwilken an-
 nan skulle ej taga detta för ett skämt, men
 jag har uthärdat så länge denna grymma
 plåga, att jag wägar tro er på edra ord,
 och jag hoppas, tillade hon med en wänlig
 blick, att jag råfat i goda händer, min unga
 Herr Doftor. Operationen gick också werfeligen
 så lyckligt för sig, att då de främmande, hwil-
 ka Fru v. S. inbjudit till middagen, för att
 roa sina gäster, anländt, kunde hon med det
 gladaste lynne berätta dem den oförmodade
 händelse, som befriat henne från sin så
 långwariga plåga.

Wid afresan affände hon med de båda Herrarne, som ämnade sig till Stockholm, åtfylliga småsaker till Clara, hwilka den moderliga huldheten fann wara henne oumbärliga, äfwen som bref till henne och sin swäger. Hon kunde ej deri nog berömma sin sälliga tanddokter, och rekommenderade för öfrigt de båda wännerna i sin swägers wänskap.

Claras andra bref till Sophie:

"Dästa Sophie! se här åter ett bref från din Clara. Jag använder alla mina ensliga stunder, och de äro werkeligen icke få, att kopia ur min dagbok de små händelser som jag tror ur mitt närwarande läge kunna intressera dig. Jag lofwade mamma wid mitt afresa att föra en ordentlig dagbok. Mamma påstår nemligen att en flicka, lemnad på egen hand eller stöld från den hon är skyldig redogörelse för alla sina företag, kan på detta sätt bäst själf controllera sig. Jag tror blindwis att mamma har rätt. Men wet du Sophie, att sedan jag kom hit har mången

förändring föregått med mig, med hvilken jag ej är nöjd. Dertill hörer äfwen den ledsnad jag hwarje aften känner att upptäckna mina små händelser; ty alltid då jag efterfinnar dem, är jag den minst handlande personen deri, och liksom bondbarnen, då wi firade mammans födelsedag, endast för att sälla ett rum på scenen. Farbror Fredrik hjälade redan dagen efter min hitkomst. Det har oändeligen kostat på mig att icke få besöka honom; ty min Guvernans påstår att det ej passar sig, då han bor på ett wårds hus. Jag har ej sett honom sedan den dagen han förde mig hit. Detta har betydligt ökat min ledsnad. Han har plågats ofantligt af en elakartad tandfistel, men händelsen har gjort honom bekant med en utländning, hvilken med så utmärkt skicklighet botat honom, att all fara är förbi, såaktadt han icke kan lemna sina rum, före än i slutet af veckan, då jag hoppas få den glädjen att omfamna honom. Men jag will nu fortsätta den mätning jag började i mitt förra bref angående mitt inträde i detta hus.

Jag blef en stund ensam lemnad i det så kallade förmaket, i werkligen swärmodiga betraktelser, då ett ungt mycket wackert fruntimmer inträdde, samt kallades mig med den wänligaste hälsning. Jag trodde Mamsell N. war här inne, sade hon. Jag ännade just swara henne då Guvernanten häftigt intrufande utropade: Huru ofta skall man då säga henne, att all entree i förmaket är förbjuden? Rödd som purpur, utan att swara, afslågsnade sig den unga flickan. Den oförskända menniskan, sade Mamsell N., wänande sig till mig, hwad wille hon? hwad sade hon? huru länge har hon warit här? Intet en half minut, swarade jag. Det är bra, Lillan stannar här, sade hon, och gick åter sin wäg. Den unga flickans person intog mig genast och jag kunde ej begripa huru Mamsell N. så hårdt kunde bemöta henne. Mina reflexioner häröfwer hade icke så snart slutats, om jag icke blifwit kallad till bordet. Uti matsalen blef jag presenterad för de åtta helpensionärerna och de båda så kallade Sous-Guvernaterna, Mamsell N. ett långt, magert fruntimmer, mycket windögd,

och Mamsell Fredrika, samma wackra flicka jag förut nämnt. Här ser ni Fröken v. S., sade Mamsell N., hon blir här ett år, hon är en ganska förståndig flicka, hon skall ärfwa Brukspatron sin farbror och Major: fan sin styfemor. Du ma bonne amie, sade hon till den windögda, som wet hur jag brukar, måste hjälpa till med hennes tournure. Hon skall ha alla sorter måstare. Jag har föresatt mig att hon skall bli acheverad hos oss. — Nej ja, det är tusen saker, swarade den windögda, som behöfwa iakttagas för en liten landtsflicka. Min lilla wän, det är fastligt hwad hon har röda kinder, hon måste flitigt twätta sig med mandellli och eau de cologne, äfwen får hon lof att nyttja för sina händer någon passande esence, naglarne ha ock för mycken rougeur: wi ha också en passande pomada, hwarmed wi färga håret; hennes är fastligt lust och så tjockt s'en: de horribla flåtorna göra hufwudet ofanteligt. — Ja deri har bonne amie mycket rätt, swarade Mamsell N., men hon får nyttja negligee, med något stor snibb i pannan och mörkbruka fanontockar, så märkes det icke så

noga. Stackars liten! man kan wäl icke för-
 tänka henne för det att hon icke har begrepp
 om toilette, som är kommen så långt ner
 ifrån landsorten. Detta afbröts af ett allarm
 med stolarnes placerande wid bordet. Jag
 som främling erhöll min plats till wenster
 om Mamsell N., hwilken under måltiden
 antog sig en riklig protections-mine. Då denna
 war slutad och hon ämnade gå in i sina rum,
 tilltalade henne den wackra Fredrika: Tillåt,
 Mamsell, att jag i eftermiddag, gör en
 visite hos min slägtinge Fru K., som så
 många gånger bedt mig derom, för att nu
 råka en person från min hemort. All-
 deles intet, swarade Mamsell N., jag för-
 behåller mig att mina manschetter först bli
 färdiga. Det wore just hyggligt att icke ha
 dem i ordning, då Pumpnickel spelas i
 i morgon, som hon wet jag aldrig försum-
 mar att se. Jag wet sannerligen icke hwad
 hon tänker på, som jeint sitter och hänger
 näsan i boken med flickorna. Gif dem läcor,
 har jag sagt henne tusen gånger, så äro de
 occuperade och hon hinner mina syflor. Jag
 måtte säga, springa bort på stora Husa hwar-

dagen! - Manschetterna äro redan färdiga, swarade den wackra flickan ödmjukt. Jag begär blott två timmars tid, som jag hoppas Mamsell har den godheten bewilja mig. Jag har sagt nej, swarade Mamsell N., med spända näshorrar och en blånad steg på hennes läppar, underså sig ej. Hon aflågsnade sig derpå och smälde hårdt till dörren. Fredrikas ögon fylldes nu af tårar, hon fattade den windögdas magra händer och sade till henne snickande: ack min goda, jag måste, hela mitt wäl beror derpå, att jag i dag får råka min släktinge. Haf den godheten att utverka tillåtelse för mig dertill. Man har sökt mig tre gånger förgäfwes, oaktadt jag varit hemma. Denna biljett, som jag för en stund sedan erhållit, säger mig det. Jag wände mig till den windögda och förenade mig i den önskan att Fredrikas ödn blefwe bifallen. Nå wäl la petite, swarade hon mig, efter också hon ber mig, så skall Mamsell Fredrika få göra sin visite. Det kan just vara det samma om Mamsell N. wet det eller ej. Hon sofwer nu säkert hela eftermiddagen, och då halspensionärerne

komna få de gå hem igen: för dem genererar man sig allsicket. Hjälpensionärerne få sig en läxa, som de i alla fall icke hinna med i dag, om de wore aldrig så flitiga. Men gif mig för ro full hit den der kishetten, för hwilken hon anskärfar sig så fastligt, att jag må se hwad hon friswer den der slägtingen. Med godhetsfullt öfwerlåtande råckte nu Fredrika kishetten till henne, och hon uppläste följande:

Min goda Fredrika! Jag är nu i Etocsholm. Treenne gånger har jag sökt dig utan att råka dig. Jag kommer från Ystad och har med en wån gjort en ganska angenäm resa landwägen hit. Från hemorten har jag erhållit underrättelser, hwilka jag önskar få meddela dig och som jag hoppas sola wara dig kärkomna. Öförmodat afgår en paketbåt till Finland och det redan i öfwermorgon, om vinden är god. Det är mig så mycket mera angeläget att du i dag uppfyller min begäran. Jag är dig till mötes kl. 4 hos vår Lante Fru K. Din tillgifne
Ferdinand.

(Fortsättning följer.)

Stockholm, 1825.
Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet,
Huset N:o 3, Lånarets Lämnat wid
gamla Kungsholmsbrogatan.

Prenumerationspriset för 30 Ark är 2 R.; d. 24 s. W. fo.

Den lycklige Land=Doktorn,
eller

Jag har lärt min Konst i Hamburg.
(Fortsättning.)

Nått nått, min sann, sade den windögda, och för att wisa er min beredwillighet skall jag sjelf göra er sällskap. Följ mig, min lilla, att jag må göra min toilette. Det skall bli rätt roligt, sade hon liksom för sig sjelf, att få höra hwad de der underrättelserna kunna hafwa att innebära. Jag blef så glad att denna min första anhållan blef bifallen, att jag hjertligen omfamnade Mamsell U. hwilket den wackra Fredrika betalte mig med en hjertlig handtryckning. Följ mig la petite, sade Mamsell U. så kunna wi språka under det wi klåda oss. Mamsell Fredrika war snart färdig i en smakfull och anspråkslös klädsel, som gjorde henne ännu mera intagande. Jag såg derwid att mig felades ganska mycket för att bli presentable i Huf-

windstaden. Mamsell A. utförde ej så snart sin sak, oaktadt Fredrika med wänlig beställsamhet i alla ögonblick stod till hennes tjänst. Jag war härwid en tafatt och owerkjam åskådarinna, och säkert skulle du ha blifwit lika förundrad som jag, om du sett och hört Mamsell A. Alla ögonblick utbrast hon: Allt för sött! allt för wacker! Hwad de kanonlofvarne äro gudomliga! Hwad den klädseln embellerar! Den här lilla rosetten i pannan är alltför snäll, och fyller så behändigt äret wid högra ögonbrynet. Ja, chaisra band är ändå wacker, man blir femton år yngre. Men jag talar just som jag wore en gammal gumma. Min Gud! för femton år se'n, då war jag ett så litet barn, att jag ej kunde skilja höger och wänster. Den här lilla hatten med de små halfbanden klår öfaneligt, med lilla mösan under, och shawletten med sin dubbla knut håller fragen i sådant stick, och hafan får en slags förnäm hållning. Ja, det är för sött och nått alltsammans. Mamsell framtog nu en liten snusdosa och tog sig en grundelig

pris snus, inläste den derefter wäl i sin byrå, under det hon sade till mig: den der lilla ungen kallar jag min lilla sottise. Jag will just ej att hela werlden skall weta om den. Ögonen blifwa deraf en smula klarare och det lättar prononciationen, då man talar Fransyska, som jag brukar, då jag är i societé. Af samma orsak har jag den wanan att ta några pastiller i mun, då jag går bort, ty det befrämjar läspning. Ack! det är tusen saker som ett fruntimmer, som will wara complete, måste iakttaga. Med innerlig förbjudelse öfwer sin framgång wid toiletten skyndade hon nu sin wäg tillika med Mamsell Fredrika.

Då jag åter utgick i salen inkom der en främmande Herre, hwilken pigan gick att anmäla hos Mamsell N. Det lär ha warit en swår befattning att få henne waken, ty jag hörde tydeligen huru pigan flere gånger ropade med hög röst: Mamsell! Herr Assistenten är här. Min uppmärksamhet fördes nu på den nyh inkomna Assistenten. Han

var en lång och owanligt mager figur,
 som ströf så många positioner och bäckade
 sig så djupt, att jag trodde något fallit ur
 hans hatt, som han wille uppsöka, hwar-
 fdre äfwen jag med ögonen letade omkring
 golfwet, men såg ingen ting som widligt-
 wis kunde tillhöra honom, annat än de
 ofantliga fötterna. I samma ögonblick öpp-
 nades Mamsell N—s kammardörr med stör-
 sta häftighet, och hon med sömnen än-
 nu i ögonen, med blef hy och kort anda-
 drägt, kom inrusandes. Hwarfdre står hon
 här utsatt på exposition? sade hon åt mig med
 den största ondka. Tro ej att hon är hit-
 kommen för att låta begapa sig. Gå in der
 i sin kammare, sade hon, pekande på ett för
 mig obekant rum. Jag blef flat, gjorde en
 nigning för den främmande, som jag nu
 blef warse betraktade mig genom en lorg-
 nette. Jag inkom nu i flickornas arbetsrum
 för eftermiddagarne, der den största sjelf-
 ständighet tycktes råda, hwilket ej war una-
 derligt då ingen af Guvernanterna woro
 tillstädes. De omringade mig alla och hä-

do mig vara wälkommen. En af de äldsta sade: Kom nu Clara och låt oss komma öfwerens att du håller med oss, ty om du icke det gör får du rätt tråkigt hår. Ingen af oss håller af Mamsell N. och det bryr hon sig ej heller stort om, ty hon är högst sällan hemma hos oss. Med Mamsell N. har det heller ingen fara. Det är hon som undervisar oss i Franskan, men som hennes samtal måst bestå uti att berättat sina egna äfrentyr, så beswåra hennes lectioner oss icke särdeles. Men med Mamsell Fredrika är det wärst, hon är nu så Guds nådlig i allt; upprepar beständigt att man måste vara slitig och arbeta wäl. Swad tycks, att häromdagen war hon så impertinent, att hon påstod, att jag skulle sprätta upp det jag hade sytt. Men jag klagade för Mamsell N., och som jag förut på förmiddagen hade gifwit henne mina grannsörhängen, så kunde hon icke annat än hålla med mig, och den tråkiga Mamsell Fredrika fick sig en duktig skrapa jemte besällning att sielf uppsprätta mitt arbete och

göra det ordentligt. Hon ämnade ock göra det, fastän med mycken ovillja; men då Mamsell N. kom att kalla henne nådehjon, lade hon arbetet ifrån sig och började gråta; och oaktadt Mamsell N. skrek och trätte fastigt, hade hon den stursheten, att icke på hela weckan röra derwid. Min förundran wid detta tal war större än jag kan beskrifwa, och jag kunde ingenting swara derpå.

Men jag afbrytes af min goda wän Fredrika, med hwilken jag blifwit innerligt förtrolig. Hon underrättar mig att Mamsell N. erhållit ett besök, som röder mig och att jag kallas till henne. Ack, om det wore Farbror Fredrik! Farväl! Tänk emedertid med wänlig ömhet på din tillgifna

Clara.

Fredrika J. war enda döttern till en wälskänd embetsman i Åbo. Denne lemnades wid sin döde enka och dotter i de knappaste omständigheter. De höllo en liten skola för

unga flickor och försärdigade de vackraste blommor hvarmed de Swenska och Tinska damerna pryddes sina hufwudbonader. Denna lilla handelsgren, deras ordentlighet och nåtta hushållning tillkyndade dem en såmligen sorgfri utkomst, då en af de rikaste handlande i Ubo, som war enkling och hade twenne halfwurna döttrar, öfvertygad om fru Z — s värde och talanger, tillböds henne att bebo några rum uti sitt hus och åtaga sig hans barns uppfostran. Denna handlande hade äfwen en son, och denne, Ferdinand, ägde alla de egenstaper en ung man af hans stånd med en wärdad uppfostran kunde äga. Wid 20 års ålder hade han redan, efter att hafwa fulländat sin akademiska kurs, genomrest halfwä Europa, och det med den största nytta både för sina kunskaper och affärer. Glad och erfarenhetsrikt hälsade han hemmet med den innerliga värma, som hwar och en erfår wid återkomsten i fädret af en ålskad familj, och såg Fredrika 3. för första gången. Hon delade hjertligt hans systers glädje och emottog

med sin känsla det hjertliga samtag, som han i fröjden, omringad af alla de sina, äfwen tilldelade henne. Det ömsesidiga handtryckning som Ferdinand och Fredrika gäfwö hwarandra, då man om aftenen önstade hwarannan godnatt, war en epok i deras lif, som gaf anledning till många qwal och fröjder. Ferdinands tilltagande tycke för Fredrika blef icke länge obemärkt af deras föräldrar. Hvad som i anledning deraf förefallit mellan far och son wet man ej så noga; men en förklaring i detta ämne emellan fadren och fru Z. gaf anledning till en dylik emellan mor och dotter, hvilken slutade så, att Fredrika lofwade sin mor, icke att glömma Ferdinand, ty det trodde hon wara omöjligt, men att fullkomligt afstå från hoppet att tillhöra honom. Ferdinand blef nu i sin fars handel upptagen som kompanjon och fick en ny handelsexpedition, som åter nödgade honom att företaga en lång resa. Den stadgade och wid affärer besländigt fästade Ferdinand, hade under sin hemmawaro ägt så få stunder lediga för umgänget med sin

familj, att någon egentlig förklaring om sina tänkesätt och sitt hjertas tillstånd i afseende på Fredrika icke kunnat äga rum. Swad hans hjerta kände för henne hoppades han emedlertid wara en tolf af hennes tänkesätt för honom, och således hade hans planer i denna wäg ännu icke yttrat sig med ord, då han, efter ett der ömruaste afsted från henne och de sina, afreste. Han erhöill snart af sin far, bland underrättelser om de sina, äfwen den, att Fredrika afrest till Stockholm med ett på hans fars sida beslågadt fruntimmer, som med sin familj gjort en ångbåtsfärd till Åbo, der hon nu träsfade fru J. och fattade ett särdeles tycke för Fredrika, hwilken hon proponerat att åtfölja sig till Stockholm.

Myhnamnde förslag emottog Fredrikas mor med den största glädje. Hon hade länge inom sig önskat att kunna aflägsna sin dotter från allt, som kunde återkalla minnet af den älsfwärde Ferdinand, och kanske hyste hon äfwen hoppet, att hon i ett annat land och i ett ansedt hus, som hon föreställde

sig fru K—s vara, mbligtwis kunde
 råka ett fbremål, som kunde ersätta hen-
 ne, hward den nödwändigas försakelsen och
 det rika högmodet beröfwat henne. Un-
 dergifwen sin mors wilja och sitt ödes sic-
 kelse, följde Fredrika den brilianta Fru
 till Stockholm. Sjöresan dit, bland hwim-
 let af ett gladt sällskap, förmådde dock ej
 stingra de sorgliga känslor Fredrika erfor
 wid denna sin förbita sällsmåga från sin
 mor. Fru K—s båda döttrar woro twenne
 gentila Stockholmsdamer, som föga brydde
 sig om den qwinnliga reskamraten. Det
 war först då en så kallad Assistent, som
 hörde till sällskapet, började att samtala med
 Fredrika, som de nedlåto sig att nalkas henne,
 i det de bådo henne sätta sig hos dem,
 för att ej vara beswårad af solhettan på
 den sidan hon satt. Fru K—s wänner ha-
 de arrangerat en liten fest wid des hem-
 komst. Fredrika måste således, ehuru både
 trött och ledsen, öfwerwara en gansta träfig
 souper bland en mängd förnåma borgarenäder;
 och då man alldeles icke presenterat henne

för någon, hörde hon med förundran, att hon halffbdigt nämndes för den lilla fingran. Fru K., som alltid är så god emot alla behöfwande, tillade man, har varit nog aimable att antaga sig henne, hwilket säkert blir fastigt obehöfwant, då hon sjelf har två så söta giftwurna döttrar att föra i societé.

Fredrika hade nu passerat twenne månader i Fru K--s hus, hwilka hon tyckte wara lika många år, i anseende till den djupa enslighet hwari hon tillbringade sin tid. Högst sällan såg hon sin så kallade Zante och des döttrar, hwilka beständigt wore upptagna af förnäma besök, sin toilette, promenader, lustpartier och alla de nöjen årstiden kunde erbjuda. Fru K. och des döttrar behöfde så mycket guirlander och blommor, till hwars försärdigande Fredrikas wackra händer just tycktes wara skapade, att hon derföre beständigt måste wara hemma och dermed så syfalsatt, att hennes egna kinders rosor med hwar dag bleswo blefware. Et bref från sin mor hade hon blifwit antydd att dröja med sin hemresa till nästa wår,

hållt det nu war så långt lidet på hösten, att hon icke utan fara kunde företaga återresan; äfwen hade Fru K. i bref till hennes mor försäkrat, att lilla Fredrika be-
fann sig oändligt wäl och att hon med nöje wille behålla henne en ännu längre tid, för att låta henne äfwen försöka en winter i Stockholm.

Efter allt detta emotsåg Fredrika utan misnöje, att äldsta dottren, Mansell Eufanna, en dag infom i hennes rum, sågande: Här finnes nu en plats för Fredrika, som Assistenten gifwit förslag på. Den bör hon antaga. Mamma har tillsagt mig att höra efter detta ställe för henne, och som wi i alla fall skola se Panoramian i dag, så är det i vägen. Då får hon allting fritt och lön deputom, och han försäkrar att hon får äta wid bordet och wara i sällskap med bättre folks barn. Det är i en pension på Norr, som de wilja ha ett fruntimmer, som kan göra blommor och wara behjelpelig wid informationen. Jag skall förut fråga Assistenten, om det icke kan wara hos samma meniska, som gick till Paban, och som blef trödt wid Rosenfesten; ty jag wet precisst att hon håller pension på Norr. Mamma sade häromdagen, att det skulle bli för tråkigt för Fredrika, då wi äro på Operan, att wara ensam om aftarne med pigorna, och som wi icke ha abonnement för flera än fyra

personer, så kan hon ej vara med of. När jag nu dertill räknar alla baler, ordnar och supéer, som man alldeles icke som hederligt folk kan vara ifrån, så ser lilla wån, att Mamma icke rår för, att wi ej kunna behålla henne här. Syster Betty bad Mamma, att hon skulle få bli qwar till öfwer Jul, för att få en mängd Nacarat tdenrosor med silfwerar gjorda, ty, tänk bara, hon speculerar på att göra sig en alldeles lika dansklädning med min. Jag fick just ondt wid detta förslag, och hade säkert genast dånat, om jag ej varit twungen att i ögonblicket hindra Mamma att dertill ge sitt samtycke, hwari jag hjälptes af Assistenten, som påstod att jag hade rätt, och att Fredrika borde changera plats, för att mera kunna lefwa en familie, samt åtog sig att kassa henne ett dylikt ställe. Nu ser man att han hållit ord. Apropos, wet lilla wån, att Assistenten är alldeles fastigt artig mot mig, det är just han som föreslagit Mamma att kalla mig Suzette, i stället för Susanna. Han gaf mig också härondagen en den aldrastaste karamell, med devis omwrad, på hwilken stod: Je vous adore. Men Mamma har förbjudit mig att göra eclat häraf, ty något fördelaktigare kan yppa sig i winter.

(Forts. e. a. g.)

Stockholm, 1825.

Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet,

Huset No 3, Qvarteret Sammet vid
gamla Kungsholmsbrogatan.

Prenumerationspriset för 30 År är 2 R: 24 S. B: 10.

Den lycklige Land=Doftorn,

eller

Jag har lärt min Konst i Hamburg.

(Fortsättning och slut.)

Daktadt sitt goda hjerta Kunde Fredrika ej underlåta att le åt den moderna Suzettes flytande talemåfwa och hennes förhoppningars söta men swaga grunder. Förslaget att lemna Fru K—s hus war henne högst kärkommet och emottogs med det lifliga deltagande, som är ofstillsaktigt från ungdomen, wid hwarje ombyte af läge. Hon förklarade sig nöjd med huru den nådiga Lanten för henne behagade arrangera, hwilket Fru K. å sin sida så nådigt upptog, att man redan samma dag förde Fredrika till Mamsell N., en gammal döf, elak och nyckfull coquette, hwars hela lefnad förgäfwes framslutit under otaliga försök att komma under hymens spira; men som, detta kärliga sträfswande waktadt,

ännu wid femtio års ålder war sjelf dispon-
 nent af sina blonda behag. Efter sin eget
 uppgift kunde hon räkna tjugufyra friare,
 utom dem som i tyfthet brunnit för henne.
 Ifrån alla de hus i rikets provinser, der
 hon varit Gouvernante, kunde hon ej hin-
 dra sig att minnas någon som varit otack-
 sam mot hennes sensibla qvinnlighet. Hon
 hade nu i hufvudstaden etablerat en Pen-
 sions-inrättning, men hade så många visiter
 att göra och emottaga, war så ofta be-
 swärad af förnåma mattigheter, och hade i
 följe deraf så liten tid öfrig för sina elever,
 att hon behöfde ännu en medhjelparinna för
 Pensions-gbromålen; och Fredrika Z. blef nu
 den utkorade. Fredrika hade redan varit
 der några weckor, då Clara von S. an-
 lände till Pensionen, och hade redan tillräck-
 ligt funnit att denna plats icke war för hen-
 ne den lyckligast walda.

Då Fredrika och Mansell N., hwilken
 wi lårt känna genom Claras bref, anländt
 till Fru R-s hus, blefwo de med den stör-
 sta artighet emottagne. Redan i tambouren

låt Mamsell Susanna dem weta, att kusin
 Ferdinand wore der, samt att han skänkt
 henne en den aldrasdtaste kristallflaska med
 Eau de Rose, och att en ung Baron Reinhold*,
 som war i hans sällskap, lofwat att följa dem
 på spektaklet samma aften, att han wore den
 aldragentilaste danseur, som hon någonsin
 sånt, m. m. Hos Fru K. war mycket
 främmande, hon war oändligt nedslåtande och
 räckte Fredrika sin kind att kyssa. "Men
 hwad tänker du på min lilla unge, som bröjer
 så länge emellan hwarje visit," sade hon:
 "aldrig trodde jag att min lilla Fredrika
 skulle glömma, huru innerligen jag älskar
 henne. Min olyckliga migraine har hindrat
 mig att besöka dig. Du förlåter ju det, min
 lilla engel? Suzette wet huru beswärad jag
 varit hela långa tiden." Under denna scala
 af wänskaps-försäkringar inträdde Ferdinand
 till sällskapet. Fredrikas klappande hjerta öf-
 werswämmade af glädje, då han, efter att
 hafwa hållat Fru K., kyssit hennes darran-
 de hand. "Undertigen" hwistade han, "ser
 jag dig åter!". I samma ögonblick kom en

ny visite, med hwilken K. blef så syfvelsatt, att hon tycktes glömma Fredrika och hela sin ömhet för henne. "Se här," ropade Mamsell Susanna "har jag den äran att presentera Baron Reinhold." Ja här, bästa Reinhold! widtog Ferdinand, ser du Mamsell S., mina systerars wördade fostermors dotter, en medlem af wår familj. Wördsnadsfullt bugade sig Reinhold, betraktande Fredrika med synbart nöje, i det han betydningfullt tryckte Ferdinands hand. Ferdinands och Fredrikas samtal skulle kanhända icke wara utan interese för några af mina Läsare: emedlertid uteläta wi det helt och hållet, emedan wi önska att denna berättelse, som är en scen ur wåra dagars händelser, ej må hafwa någon anstrykning af Roman, och Ferdinand och Fredrika woro båda för poetiska wareser, båda för känsliga för hwarandras egenheter, för att icke något romaneskt tolka sina känslor. Resultatet af detta samtal blef emellertid att Ferdinand förklarade henne sin kärlek och sitt hopp att med henne få dela kommande öden. Fredrikas warma handtryckning och tårade

ögg smög till hans redliga hjerta det Ja
 han så länge önskat att kunna affordra henn-
 ne. Man tycktes med flit undvika de twen-
 ne ålskande, och som Reinhold åtagit sig att
 bidra wid conversationen med Mamsell N.,
 så war det redan långt lidet på aftenen in-
 nan hon kom till besinning, att det berodde
 af sitt löfte att om twenne timmar återkom-
 ma till Mamsell N. Fredrika gaf sin ålskade
 Ferdinand del af sina små händelser från
 den dag de åtskiljdes och huru hon tillbrin-
 gat sin tid hos Fru K., samt slutligen en
 naif målning af sitt närwarande läge hos
 Mamsell N. Ferdinands deltagande och de
 lusa förhoppningar han ingjöt i hennes själ
 ställsatte hennes sinne för det obehagliga hon
 måhända hade att erfara. Han gaf henne
 sin försäkran, att innan sin afresa taga nå-
 got afgörande steg för att förbättra hennes
 läge. Deras giftermål trodde han wid ny-
 årets början kunna gå för sig. Desförin-
 nan måste han återwända till Finland, men
 trodde sig snart kunna återkomma. Hans
 far hade i ett förliden gårdag till Fru K.

anlände bref antydt, att han utsett Fredrika till sin sons maka, och detta war orsaken till den häftigt warande wänskap Fru K. i dag så utomordentligt yttat för henne. Några werlar, som gubben bifogat, såsom en liten handkassa för Fredrikas behofwer och lemnat i Fru K—s disposition, kommo så i grefwens tid att betala räkningarna för förra årets maskerad-bal, hwilka sista halswa året så grufweligen generat henne, att hon fann nödwändigheten af att söka med hela sin wänlighet för att åter försätta Fredrika i sitt förra förtroende till sig. Hon fann till och med för godt att i sitt briljanta equipage låta henne och Mansfells N. ärwända till pensionen, hwilket aldrig föder warit fallet.

Clara sågt sitt bref, då hon blef kallad till Mansfells N. Hon träffade der Brukspatron v. D., ätsföjd af en ung man, Baron Reinhold, med hwilken Läsaren redan gjort bekantskap. Genom ett besynnerligt ödes fickelse togo, de båda wännerna

logie på samma wårdsbus der, Brukspatron
 v. S. bodde, och då denne, ansatt af de för-
 förligaste tandplågar, bodde wågg om wågg
 med de resande, fördes den deltagande Rein-
 hold genom den plågades jemmer till honom,
 och med sin talang som LandDoktor lindra-
 de han straxt gubbens plåga. Man kon-
 till ömsesidig förklaring, hämtade de medför-
 da breswen och paketterna, blef efter läsans-
 det deraf närmare förd till hwarannan, och
 inom några dagar hade deras redliga hjer-
 tan för alltid knutit brödrasförbundet. Rein-
 hold hade förtrott v. S. hela sin historia,
 och utom wiße excentriska ideer, hwilka till-
 hörde Reinholds listliga karakter, så egde en
 wiß sympathie rum dem emellan och de tyck-
 tes genom sitt dagliga umgänge blifwa smit-
 tade af hwarandras ålder. Brukspatron ta-
 lade ofta med wårna om sin förträffliga
 swågerka och sin älskade brorsdotter. Gub-
 bens hjertliga tillgifwenhet för dem båda,
 gjorde dessa warelser intressanta för Rein-
 hold, som på det högsta långtade att få se
 Elara, hwilken han dock endast tänkte sig
 som ett täckt barn, något litet hortplåmbt

af Mammans och Farbrors utomordentliga
 ömhet. Desto häftigare blef han öfver-
 rasad då en fullvärt och fön flicka lin-
 dade sina hwhita armar om v. S--s hals
 och under glädjetårar smekte hans kinder. För
 första gången kände han sig röd ända i hjer-
 tats känsligaste fibrer endast genom åspråbandet
 af en qwinnlig warelse. Förundran och ömhet
 skade den förlägenhet, med hwilken han be-
 svarade hennes öppna hjertliga blick och blyg-
 samma helsning. Hans munterhet war för-
 swunnen och den persiflage, med hwilken han
 börjat ett samtal med den döfwa Mamsell N.,
 aftynade alldeles och han märkte icke en gång
 huru hon, med obarmhertighet i ordningställan-
 de planchetten, gungade den lilla magra foten,
 för att göra sig angenämt observerad. Efter
 en half timmas conversation, gjorde man den
 öförmödade upptäckten, att Fredrika J. war
 en af husets inwånare, ty Clara önskade att
 få presentera sin wån, ehuru Mamsell N. fann
 det temmeligen öfwersködligt. Drukspatron på-
 minste sig ganska tydligt, att hennes far warit
 en af hans närmare bekanta, och tyckte sig i

Fredrikas reguliera ansetsdrag återfinna mycken likhet med denne redlige man. I största förlågenhet blef den döfwa Gouvernanten författ, då v. S. förklarade henne, att hans brorsdotter af oförutsedda händelser nu kom att lemna hennes hus och bad henne för öfrigt anse de kontanter han wid sitt första besök lemnat henne, såsom en liten ersättning för sin godhet mot Clara; sade sig mot aftonen vilja hämta henne, och då Clara och Fredrika gråtande omfamnade hwarandra, kom man öfwerens att den sednare skulle åtfölja Clara till Fru K., der man skulle passera afton. Förtjust öfwer den kontanta erklänslan, tröstade sig Mamsell N. så godt hon kunde öfwer förlusten af sin pensionär, och bestöt att i Dagbladen annonsera på fem olika sätt, om erhållandet af en ny, och, om möjligt wore, låta i Conservations-bladet antyda att hennes institut förträffligast bildar unga damer.

Genom sin wän Ferdinand, hade Reinhold blifwit bekant uti Fru K-s hus, och då Brukspatron v. S. beklagade sig för honom, att han ej ägde något bekant hus, der Clas

ra kunde påsera den tid han nödgades qwar-
 blifwa i Stockholm, föreslog Reinhold honom,
 att wälja detta dertill. I följe deraf lät v.
 D. presentera sig, och wid sin andra visit göra
 de han familjen det förslaget, att der så lem-
 na sin brorsdotter. Då Fru R. och hennes
 döttrar hörde, att Clara icke allenast war rik,
 utan ock, att hon skulle tillbringa sin tid i
 alla de lysande nöjen, som kunde påräknas
 för wintern, så wäntade de henne med otä-
 lighet och emottogo henne med största till-
 fredsställelse.

Uti hwirfveln af de nöjen Fru R. &
 hus erbjöd, lefde nu Clara. Ehuru hon
 war i den lyckliga ålder, då lifwet målar
 sig rosenfärgadt, bländades hon dock icke af
 den omgifwande prakt. Hennes möte
 med Reinhold hade äfwen å hennes sida
 verkat något owanligt, och då hon alla da-
 gar åtminstone något ögonblick befann sig
 wid hans sida, och alltid såg sig lifsom ut-
 forad af hans wackra ögon, må man ej un-
 dra om i Claras öppna och uppriktiga hjerta
 för honom grundade sig en wälwilla, som

snart tillwänte såsom ostilljaktig från hennes
 warelse. Clara och Reinhold woro twenne
 hwar för sig så utmärkt älskwärda personer,
 att hwar och en lifsom anade att de woro
 bestämda för hwarannan. De sjelfwe hade
 dock mindre aning derom. Reinhold, med
 allt sitt tycke för könet, hade likwäl aldrig
 ännu tänkt sig ägandet af en hustru; och
 Claras ungdom och ofuld är of en borgen,
 att hon kände kärlekens allmakt, utan att
 kunna göra sig redo för dessa känslor.

Så stodo händelserna då Sophie erhöit
 från Clara följande bref:

Goda Sophie! Wel hwad mitt hjerta
 är upprördt! I går war den för mig märk-
 wärdigaste dag i min lefnad. Wel hade jag
 tänkt att dröja tills jag mundtligen fått be-
 rätta, hwad som till min förwänning hände
 mig; men då mitt hjerta bäftwar af glädje
 och fruktan, måste jag åtminstone till någon
 del utgjuta min känsla för dig. Reinhold
 förklarade mig i går sin kärlek. Du wet hur

ru jag från första ögonblicket af vårt möte
 varit honom tillgifwen. Alltsedan jag kom
 i Fru K--s hus, har denna känsla med hwar-
 je dag öfats. Likväl har han aldrig gifwit
 mig något särdeles företvåde framför de an-
 dra flickorna. I tydlighet har jag dock märkt
 huru hans ögon beständigt följt mig,
 ömsom bifallande, ömsom beskyddande. Jag
 har deröfver känt den lifliga tillfredsställelse,
 som hans värde och hans älskvardhet gör så
 naturlig. I går afton då Suzette berättade
 mig att den Afrikanten, som umgicks hos
 Mamsell N., hwilken äfwen är en utaf det-
 ta husets wänner, gjort henne en formelig
 kärleks-förklaring, tillade hon frattande: in-
 tet trodde jag att Baron Reinhold så länge
 skulle dröja med sin till dig, helst hela werl-
 den påstår att ni just äro skapade för hwar-
 andra. Hennes skämt gjorde mig på det högs-
 ta förlågen. Fru K. ropade henne från nä-
 sta rum, och jag ämnade just, fastän med
 föga sans, följa henne, då jag blef warse
 Reinhold straxt bredwid oss, som satt lutad
 med handen mot pannan wid klaveret. Kan-
 ske hade han ock, för att icke födra vårt sam-
 tal, ej welat gifwa sig tillkänna. Just som
 jag ämnade gå, omslöt han mig med sina ar-
 mar. Dyrkade Clara, sade han, och tryckte
 min kind mot sina läppar, jag älskar dig
 outsägligt, och i lif och död. Säg, will du

med mig dela lifwets öden? Om, eller hwad, jag swarade wet jag icke redigt, men tårar öfverswämmade mitt ansigte och de ljuswa tånslor, som widgade mitt bröst återkomma beständigt wid minnet af detta högst afswar-samma men ljuswa ögonblick, från hwilket jag känner mitt hjerta liksom pånyfödt till en werkligare ömhet än den jag dittills trodde vara möjlig.

Farbror Fredrik har slutat sina göromål här. Först i dag har jag fått weta att Reinhold fått löfte af Mamma genom bref till Farbror att få följa öf hem, och som Ferdinands giftermål med Fredrika ej kommer att gå i fullbordan förrän på nyåret, hafwa wi utverkat öf tillstånd af familjen att få föra denna älskwärda flicka med öf till vår ort. Huru långtar jag icke efter wår afresa i dessa älskade wänners sällskap, och afwen att i hemwägen få hålsa på dig! Då min Sophie! skall jag utförligare meddela dig, huru högt mina framtida önskingar äro fastade wid det hoppet att Reinhold må kunna göra sig älskad af min wördade Mor. Kärleken till dessa båda wareser skall utgöra min fullkomliga sällhet här i lifwet, och ingen lycka kan vara så fullkomlig som dens, hwilken kallat sig din tillgifna

Clara.

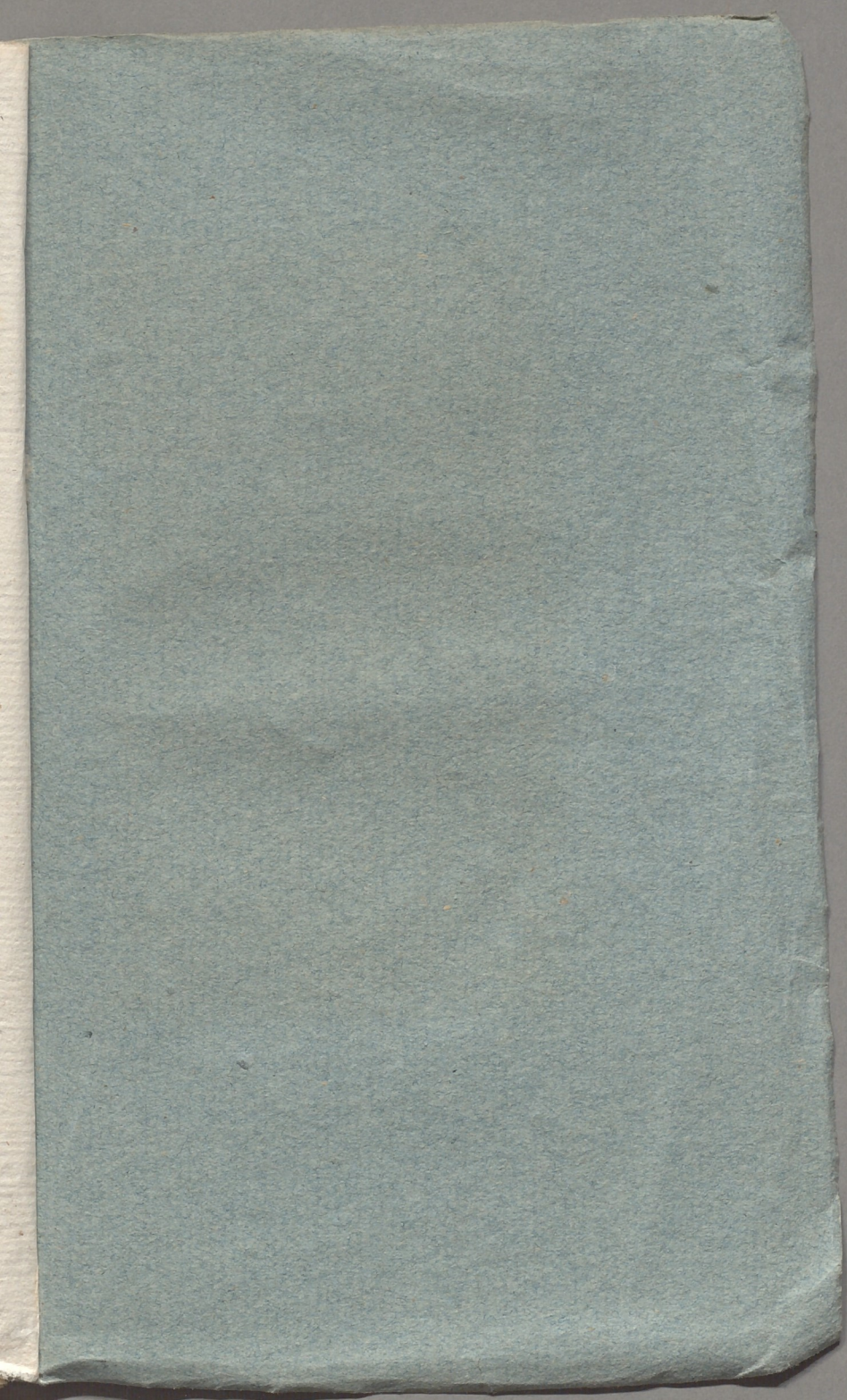
Slut.

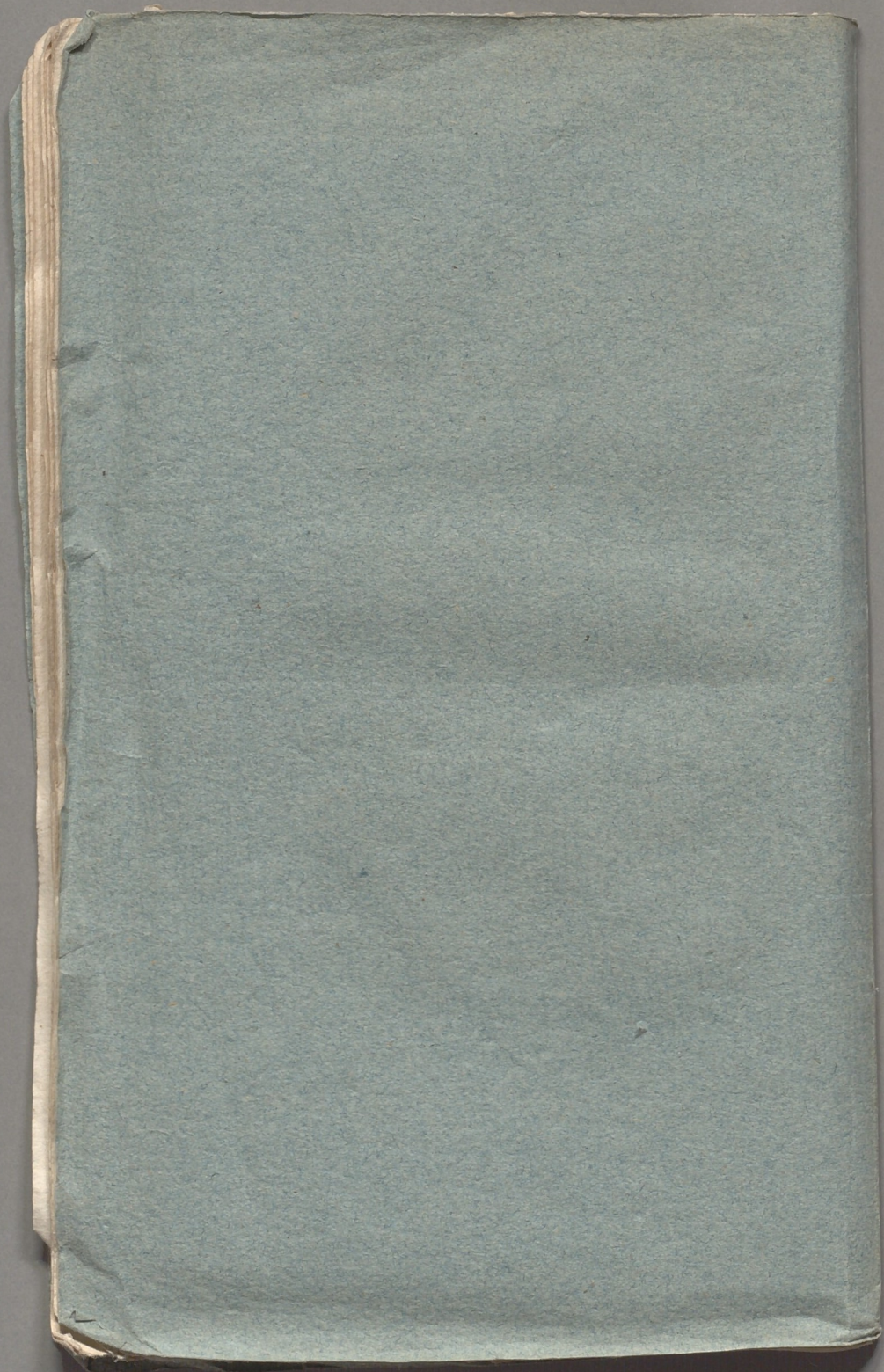
Stockholm, 1825.

Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet,

Huset N:o 3, Qvarteret Sammet wid
gamla Kungsholmsbrogatan.

Prenumerationspriset för 30 Ark är 2 R: 24 S: 8.

www.books2ebooks.eu